

[Indenrigsministeren.]

til Medicinaldirektørens Skøn, hvorvidt den paagældende Sag er betydelig eller ikke betydelig. I Tilfælde af, at han skønner den er betydelig, skal Konsulenten tilkaldes; skønner han, at den ikke er betydelig, saa har han ingen Pligt til at tilkalde Konsulenten.

Det er i øvrigt et af Kærnepunkterne i Forslaget, idet Forslaget for saa vidt ikke ændrer dette, at det bygger paa Medicinaldirektørens Skøn, men ændrer det saaledes, at Medicinaldirektøren ikke er slavisk forpligtet til at sammenkalde Lægeraadet til Lægeraadsmøder, selv om Sagen er betydelig, naar den i sig selv i øvrigt er ganske oplagt. Den Slags Sager er der jo en hel Række af.

Det ærede Medlem synes ikke helt at forstaa, hvorledes det foreliggende Forslag er i Forhold til den gældende Lov, naar det ærede Medlem ankede over, at der her var givet saadanne Bestemmelser, at hvis Medicinaldirektøren ikke blev enig med de paagældende, der blev tilkaldt, saa var det ham, der havde Afgørelsen. Det er det virkelig ogsaa nu. Hvordan skulde det ellers blive afgjort? Noget andet er det med de ganske bestemte Sager, som forelægges af Ministeriet, eller som er tilsendt Sundhedsstyrelsen med Forespørgsel. Her er det ikke Sundhedsstyrelsen, der træffer Afgørelsen, men her er Sundhedsstyrelsen et raadgivende Organ, og derfor er det ogsaa meget rigtigt ... ja, det nytter ikke, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, for saadan er det. Det er ikke Sundhedsstyrelsen, der afgør Sagerne, men Sundhedsstyrelsen er raadgivende Organ. Derfor er det meget rigtigt at sætte det ind i Lovforslaget her, at i saadanne Tilfælde skal Sundhedsstyrelsen til Ministeriet afgive de Særvota, som man fra anden Side har fremsat.

Derfor maa jeg sige, at med Hensyn til de Punkter, jeg her har nævnt, ser jeg ikke, der ligger nogen saglig Begrundelse bag det ærede Medlems Udtalelser. Jeg kan kun se, der foreligger Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side.

Det ærede Medlem var meget misforstået med, at der i Lovforslaget stod, at med Hensyn til Udnævnelse af Læger skulde Sundhedsstyrelsen udtale sig om de paa-

gældendes Kvalifikationer. I saa Henseende sker der ikke ved dette Lovforslag en Ændring i den gældende Praksis. Ogsaa nu er det saadan, at Sundhedsstyrelsen udtaler sig om de paagældendes Kvalifikationer uden at indstille nogen bestemt.

Det ærede Medlem ankede over den Tilstand, der nu fremkom ved, at Medicinaldirektøren har en Konsulentstilling, nemlig Konsulentstillingen i Tuberkulosesager, og sagde meget spøgefuldt, at det vilde blive en ganske overordentlig vanskelig Stilling for Medicinaldirektøren, der altsaa optraadte i to Egenskaber; det kunde skabe mange Vanskeligheder for Medicinaldirektøren. Jeg vil dog mene, det nok skal gaa. Det er gaaet hidtil, og jeg kan sige til det ærede Medlem, at naar det er sket, at Sundhedsstyrelsens Formand samtidig med at være Formand bestrider en Konsulentstilling, saa er det sket ved en Reform, som i høj Grad var ønsket fra Rigsdagens Side, idet man i 1928 ønskede gennemført Besparelser med Hensyn til Bestridelsen af Konsulentstillingerne. Dette var et Led i Besparelsesbestræbelserne. Det er selvfølgelig noget, man kan diskutere eller strides om, hvorvidt det bør være saadan eller ikke, men det er ikke noget, der kendetegner dette Forslag. Jeg erindrer, at jeg selv har været med til at tiltræde det i Finansudvalget, og det er noget, man fra alle Sider har givet sin Tilslutning.

Det ærede Medlem fremførte endelig den Opfattelse, at det var ejendommeligt gennem et Forslag som dette at søge at lægge Hindringer i Vejen for det private Initiativ med Hensyn til Opførelse af private Sygehuse. Som jeg sagde i min Forelæggelsestale, er der slet ikke Tale derom, tværtimod, man kan jo ikke ønske andet end, at et saadan privat Initiativ maa udfolde sig, hvor der er Mulighed derfor. Jeg kan endvidere sige, at i hvert Fald i den Tid, jeg har haft med disse Sager at gøre, har der været det allerbedste Samarbejde mellem Sundhedsstyrelsen, Indenrigsministeriet og de paagældende Kredse, som har ønsket at oprette Sygehuse eller at udvide bestaaende Sygehuse.

Naar den Bestemmelse er indsat, at der skal Indenrigsministeriets Godkendelse til, er Grunden den, at paa et saa vigtigt økonomisk Omraade har det den største Betydning, at alt sker efter en vis Plan.